

Denní světlo rychle sláblo. Ještě pár minut a celý les Viřín zahalí mrazivý závoj noci. Vypadá to, že zima přijde letos dřív a brzy se k zemi snesou první vločky. Bude potřeba přichystat dostatečné množství zásob, protože kraj co nevidět začne pustošit prudká vichřice.

Zatím byl ale chlad ještě snesitelný a Luna v těžkém kožichu z vlčí kůže seděla na koberci oranžových listů pod mohutným dubem.

V lese si předtím nasbírala ty nejkrásnější žaludy, které teď jeden po druhém pečlivě propichovala tenkou jehlou vyrobenou z malé zvířecí kosti. Jakmile byla hotova, vytrhla si jeden stříbrný vlas, který jí vykukoval zpod kapuce, a všechny žaludy na něj navlékla. Nakonec svázala oba konce k sobě a prohlížela si dokončenou práci. Na rtech se jí vykouznil úsměv. Byla na sebe moc pyšná – náhrdelník se jí opravdu povedl! Daruje ho Sáře.

Při vzpomínce na svou matku si Luna uvědomila, že začíná být pozdě a že z domova odešla už před několika hodinami. Sára se o ni jistě bude bát. Musí si pospíšet.

Strčila dárek do kapsy a vstala. Oklepala si z kožichu opadané listí a rozhlédla se kolem. Byla už téměř noc, ale jako všichni elfové i ona měla pronikavý zrak, a navíc byla obdarována schopností vidět ve tmě. Nebude těžké najít rodinu, jen by s tím už neměla otálet, neboť s blížící se zimou se venku po setmění potuluje spousta hladových predátorů.

Elfka se vydala na cestu po lesní pěšině.

Vál svěží čerstvý vánek a Luně se moc líbilo, jak se jí před ústy po každém výdechu tvoří bělavé obláčky. Viděla v nich různé tvary a představovala si, že to jsou její imaginární přátelé. Rozesmála se, když její teplý dech vytvořil siluetu tancující víly nebo zamračený obličej lesního skřítky.

Najednou svit měsíce dopadl na nízký keřík přímo pod jejíma nohama a bledá dívka se rozzářila ještě víc. Ostružiny! Ještě tu nějaké zbyly? Luna rychle nasbírala černé plody a schovala si je do druhé kapsy. Ty dá Zekovi.

Už jako malá holčička byla velmi štedrá. Bylo pro ni přirozené dělit se, rozdávat a dělat druhým radost. Na sebe tolik nemyslela. Sára jí kdysi zachránila život. Postarala se o ni a odkojila ji jako vlastní dceru. Luna jí nepřestávala dávat najevo, jak moc jí je za to vděčná a jak moc ji i její

Prokleté město

rodinu miluje. Ostatní nosili Sáře různou ulovenou zvěř, ale malá elfka, která byla tak drobná a křehká, ještě lovit neuměla. Proto přispívala alespoň tím, co venku nasbírala. Často objevila něco skutečně výjimečného a občas také něco pěkného vyrobila.

Byla od přírody zvědavá a veselá, takže se své adoptivní rodině skvěle přizpůsobila. A když ji občas přepadla špatná nálada a melancholie, ostatní její dočasnou nemluvnost a samotářství respektovali. Počkali, až ji smutek opustí, a pak ji mezi sebou opět vesele přivítali a dali jí najevo, jak moc jim na ní záleží. Luna se mezi nimi cítila šťastná a doufala, že tomu tak bude pořád.

Když šla podél rybníka, nemohla se ubránit touze přiblížit se až k samotnému břehu. Tohle místo milovala. Kdykoliv ji přepadly chmury, zamířila právě sem. Celé hodiny dokázala sledovat mraky zrcadlící se na klidné vodní hladině. V noci ale byla tato podívaná ještě úchvatnější.

Hlavně dneska.

V černých vodách se totiž odrážel stříbrný úplněk. Uprostřed koupající se hvězdné oblohy zářily dva stříbrné kruhy. Vypadaly téměř jako dvojčata, která si šeptají nějaká tajemství, zatímco kolem poletovaly blikající světlušky. Luna se na ně zasněně zadívala. Snad se jí jednou povede některé z těch tajemství rozluštit. Nakonec... nebyli s měsícem tak

trochu sourozenci? Bažinatec vždycky říkal, že se tomuto nočnímu nebeskému tělesu podobá. To on jí dal jméno *Luna!*

Dívka se naklonila nad černou vodu a prohlížela si svůj odraz.

Ano, Luna se měsíci hodně podobala, její mléčně bílá, téměř namodralá pokožka připomínala jeho průzračné zbarvení. Už v tak mladém věku byla obdařena nesmírnou krásou, jemnými rysy a šibalsky vyhlížejícíma očima, zářícíma do tmy jako dva drahokamy.

Ladným pohybem ruky si sundala kapuci a nechala z ní vyskočit vodopád stříbrných kadeří, jejichž konečky se dotkly hladiny. Hodila hlavou vlevo a pak vpravo a usmála se na sebe, když si ve vodním zrcadle prohlížela špičatá ouška, která prorážela stříbrnou pokrývku. Vypadala úplně jinak než ostatní, ale tahle její výjimečnost se jí docela zamlouvala. Dokonce si připadala hezká.

Najednou se v dálce ozvalo žalostné vytí vlka a Luna úlekem nadskočila.

Nejvyšší čas vrátit se domů. Vlastně jí bylo divné, že už Sára nevyslala Elbiona, aby ji našel. Většinou to tak dělala.

Elfka si nasadila kapuci a druhou rukou rozvířila hladinu rybníka, jako by chtěla smazat svůj odraz. Pozdravila měsíc a rozběhla se směrem k mýtině. Na to, že jí bylo

Prokleté město

teprve dvanáct let, běžela velmi rychle a vytrvale. Pohybovala se tak tiše a nenápadně, že to skoro vypadalo, že létá.

Byla už asi jen kilometr od domova, když vtom náhle uslyšela, jak někde po levé straně zapraskaly větvičky. Okamžitě se zastavila a napnula všechny smysly.

Srdce jí divoce bilo, když se zaposlouchala do okolní tmy. Les se ale pohroužil do mrtvolného ticha a nevydal už ani hlásku. Přimhouřila oči, aby lépe viděla na stvoření, které se k ní zřejmě přibližovalo, ale nezaznamenala žádný pohyb. Nasála ledový vzduch, jako to dělával Elbion, zkušený lovec, ale ani ve vzduchu necítila nic zvláštního.

Náhle se v jasné záři měsíce mihl nenápadný stín. Luna se stihla sotva otočit, když vtom se na ni vrhlo nějaké zvíře.

Byl to obrovský bílý vlk s vystrčenými drápy.